

1893-2016.

Gyülekezeti Hírmondó

2016. Karácsony

12. évf. 4. szám

Borúth Andor: Jézus születése

„Hirdetek néktek nagy örömet!”

Lukács 2:10.

Milyen ünnep is a Karácsony? A válasz kétoldalú, de mégis csak összefügg! Van emberi és van isteni oldala is.

Az emberi roppant sokszínű, de hiszen tudjuk ezt magunk is, mert benne élünk!

Mára az embereknek a karácsonyi ünnep már csak alig ünnep...

Helyette: pénzköltés, rohanás, tülekedés, vásárlás, sütés, főzés, a szeretetem megmutatásának jó szándékú sokfélesége.

Árucserre történt! A vehetőkért teszünk, a kaphatókért nem nyúlunk. Ami tárgyiasul az kell, ami lelki, az nem érint. Talán még a templomig is eljutok, de ott kimerülten ülök és várom az angyalos „kisjézuskás” élményt, csodát, hiába. Az ünnepi úrvacsora meg már sok. Arra már nem telik az időből. Van sürgősebb, fontosabb. Vajon mi lehet?

A lelkiismeret-nyugtató „családi ebéd”, az ünnepi ajándékosztás? Valami más sürget el a templomból, hová? Még egy évben egyszer is? Milyen áldás, amikor karácsony olyan ünneppé, azzá lehet, aminek Isten adta!

Mert akkor van Karácsony!

Milyen hát a Karácsony isteni oldala? Miért, minek jött el, milyen céllal adta Isten?

A betlehemi mezőn, azon az éjszakán angyal, majd angyali seregek érkeztek a pásztorokhoz ezzel a hírrel:

„Hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz, mert született néktek ma a Megtartó, aki az Úr Krisztus...”

Isten célja egyértelmű: Isten örömszerző Isten! Isten ajándéka Karácsonykor az, amit az angyalok hirdettek: „nagy örömet”.

Karácsony Isten örömszerzéséről szól - „az egész nép öröme lesz”, mindenkié, akihez eljut az örömhír. Isten ennyire „közel jött”, hogy megmutassa, elmondja: szeretlek.

„Úgy szerette Isten e világot...” Ez az örömhír: ember, szeret az Isten! Úgy, olyan nagyon, hogy testet öltött Jézusban és meghalni is készen volt teremtményeiért. „Úgy” szeret, hogy ilyen közel jött, hogy lássam, halljam, higgyem: Megtartóm született. Ha ezt hittel hiszed, szívedbe befogadod és hálával megköszönöd, betölt Isten öröme, átéled Karácsony lényegét, célját, okát, hogy örömszerző Isten a mi drága mennyei Édesatyánk. Örömszerzése ott van a betlehemi jászol-bölcsőben, Jézus az a Krisztus! Legyen övé a dicsőség!

Hívogatva kívánok örvendező Karácsonyt minden olvasónknak!

2016. Karácsonyán,

Takaró Tamás
esperes-lelkipásztor

Reményik Sándor: A karácsonyfa énekel

Ha szűk szoba: hadd legyen szűk szoba.
A szűk szobában is terem öröm,
Gyúl apró gyertya ínség idején,
Óh csak ne legyen sorsom bús közöny,
Óh csak legyek a fény forrása én,
Apró gyermekek bálványozott fája,
Én az idegen, én a jövevény,

Égő fenyőfa, égő áldozat,
Akit az Isten ősi otthonából
Emberek örömére elhozat.
Csak rajzolódjék mélabús árnyékom
Imbolyogjon a szűk szobák falán,
Mindegy, hogy mi lesz velem azután.

Kolozsvár, 1921 karácsony

A gyülekezet életéből

Népmozgalmi adatok

Megkereszteltük:

Nemcsok Márton István, Fónyad László Ábel.

Eltemettük:

Dányi Tamás, Czúni Imréné, Tárkányi Albertné,
Bereczki Károlyné, Kardos Mihály, Nagy
Menyhértné.

Az elmúlt hónapok gyülekezeti eseményei:

Szeptember 30 - október 2. Ifjúsági csendes
hétvége Monoszlón.

Október 24-28. Ökumenikus sorozat az
erzsébeti baptista gyülekezetben a
reformáció hetén.

Október 26. Gyülekezetünk lelkipásztorának és
kórusának szolgálata a reformáció hetén.

Október 28. Anima Soni koncert Pestimrén.

Október 30. Úrvacsorával egybekötött
istentisztelet a Reformáció ünnepén.

Október 30 - november 2. munka Úrkúton.

November 4-6. Mini ifi csendes hétvége
Úrkúton.

November 25. Anima Soni beregszászi
jótékonysági koncertje.

November 21-25. Adventi esték, előkészítő sorozat templomunkban.

November 28 - december 2. Takaró Tamás lelkipásztor evangélizációs szolgálata Karcagon.

December 4. Takaró Tamás lelkipásztor szolgálata a Soroksár-Újtelepi Református Gyülekezetben.

December 6. Férfiak karácsonya.

December 11. Kórusunk karácsonyi koncertje Pilisszentivánon.

December 11. Asszonyok karácsonya.

December 13. Fífás-kör karácsonya.

December 13. Televízió felvétel Anima Soni zenekarunkkal a templomunkban.

December 16. Az összevont négy ifjúsági csoport közös karácsonya.

December 17. Hittanos gyermekeink karácsonya.

December 18. Takaró Tamás lelkipásztor szolgálata a Kiskunlacházi Református Egyházközségben.

December 18. Kórus ünnepi koncertje és karácsonya.

December 25. Karácsony I. Úrvacsorával és kórus szolgálatával egybekötött ünnepi istentisztelet.

December 26. Karácsony II. Úrvacsorával és az ifjúsági kórus szolgálatával egybekötött ünnepi istentisztelet.

Az elkövetkező hónapok tervezett gyülekezeti eseményei

December 31. Évzáró, hálaadó istentisztelet.

2017. Január 1. Évnyitó, áldást kérő istentisztelet.

Január 16-20. Egyetemes imahét a kerület protestáns gyülekezeteinek részvételével.

Február 26. Néhai Takaró Károly lelkipásztor igehirdetése felvételtől.

Március 5. Bibliavasárnap.

Április 9. Virágvasárnap.

Április 10-13. Nagyheti, bűnbánati előkészítő sorozat.

Április 14. Nagypéntek. 10.00 és 18.00 órától úrvacsorával egybekötött ünnepi istentisztelet és a kórus szolgálata.

Április 16. Húsvét I. Úrvacsorával és kórusszolgálatával egybekötött ünnepi istentisztelet.

Április 17. Húsvét II. Úrvacsorával és az ifjúsági kórus szolgálatával egybekötött ünnepi istentisztelet.

A gyülekezet tagjai mesélik...

Az Anima Soni Kárpátalján járt

A belépés díjtalan!

youtube/AnimaSoniBand
facebook/AnimaSoni
www.animasoni.hu

Kórusunk pilisszentiváni koncertje

„Mert én a te kegyelmedben bízom, örüljön a szívem a te segítségednek; **hadd énekeljek az Úrnak, hogy jól tett velem!**” /Zsolt.13:6./

Erre azért felkaptam a fejem.

December 11-én, vasárnap reggel a bibliaolvasó kalauz szerint ez az ószövetségi ige volt az egyik útnak indító gondolat. Aznap, amikor kórusunk Pilisszentivánra készült, hogy ott egy koncerten mutassa be az elmúlt évben készített karácsonyi CD dalait. A meghívás Metzger Rezsőtől, a helyi önkormányzat kulturális bizottságának korábbi vezetőjétől érkezett, aki jelen volt tavalyi karácsonyi koncertünkön, és úgy gondolta, Pilisszentiván is megérdemelné, hogy hallhasson minket.

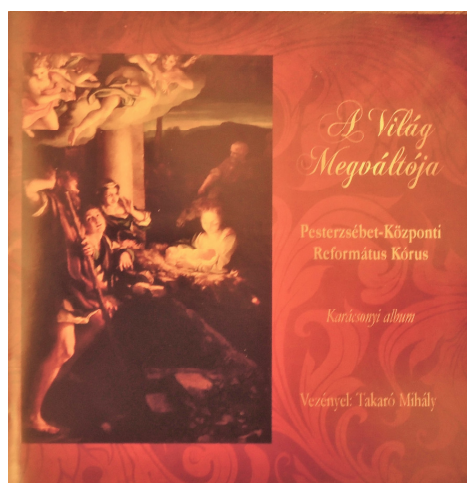
Már kora délután útnak indultunk, hiszen a számunkra egyelőre ismeretlen helyen és körülmények között megtartandó koncertre megfelelően elő kellett készülnünk. A profán helyszín – a helyi művelődési ház nagyterme – mellőzött minden karácsonyi meghittséget, inkább egy színházi előadás megtartására alkalmas helyiségben, mintsem templomi légkört idéző helyen énekeltünk. A koncert előtti röpké három óra a szokásos „koreográfia” szerint telt: mikrofonok helyezgetése innen oda, majd onnan ide, most jól hangzik – most nem hallatszik, a dobogón elférünk, vagy nem férünk? Zenészek egyeztetése, szólisták figyelmeztetése – hol is kell belépni? Hogy álljunk fel, hogy jöjjünk be és menjünk ki? Jaj, mindjárt kezdődik és még nem öltöztem át, lesz idő sminkelni? Kínos, ha beviszem az ásványvizes üveget? Nem látom a karnagyot a gordonkától! Stb..., stb... És közben poénhegyek. Azért persze végigpróbáltuk a műsort is...

Koncertünk hat órakor kezdődött. A nézőtér zsúfolásig megtelt, mint később kiderült, nemcsak Pilisszentivánról, hanem a környékbeli településekről is sokan érkeztek és a színpadra

vonulásunkkor bennünket hosszasan köszöntő taps azt sejtette, komoly várakozásnak kell most megfelelnünk. Amíg kórusunkat röviden bemutatták, volt idő végigpásztázni a közönség sorait: sok rokonszenves, mosolygós, érdeklődő arc figyelt bennünket...

A kórust kísérő zenészekkel nem most találkoztunk először, hiszen a CD elkészítésekor és tavaly karácsonykor már bebizonyosodott sikeres együttműködésünk. Kriesch Barbara hárfá-, Deák Sára, Szabó Tamás hegedű-, Fajd Gergő brácsa-, Vámos Marcell gordonkajátékával emelte az est színvonalát. Horváth Kornél már évek óta a kórus régi, jó ismerőse és zongorakísérője, Takaró Mártát (zongora), Brandenburg Mátét (dob), Brandenburg Ádámot (gitár) pedig senkinek sem kell bemutatni, hiszen nagyszerű zenész kórustársaink ők, akikkel öröm együtt énekelni, muzsikálni. Szólót énekelt ifj. Takaró Tamás, Takaró Márk és ifj. Takaró Mihály.

Minden koncerten akad olyan mű, melynek előadásától különböző okok miatt tartunk és megvannak azok a dalok is, amelyekről azt gondoljuk, velük nem lehet baj.

Így volt ez most is, szerencsére azonban a „nehéz” műveket is sikerült megfelelően előadnunk és összességében elmondható, hogy a koncert jól sikerült - nemcsak a kórus, hanem Takaró Mihály karnagy úr szerint is. Ahogy azt

itthoni közönségünk már megszokhatta, a kórusművek karnagy úr általi felvezetése mindig hozzásegíti a hallgatóságot az értőbb zenehallgatáshoz, a lelki elmélyüléshez és az ünnep valódi lényegének megéléséhez. A karácsonyi dalok örömeivel, az Isten dicséretének hangjával párosulva így válhatott egy művelődési ház kultúrterme mégiscsak szakrális térré.

Karácsonyi hangversenyünk befejeztével még maradt idő a kedves vendéglátóink által kínált pogácsa, szendvics, tea és forralt bor elfogyasztására és kis beszélgetésre is. Hogy a meghívásnak – mostantól minden évben várnak bennünket egy karácsonyi koncertre – eleget tudunk-e tenni, kétséges, mindenesetre jólesett.

És igen. E hosszú és fárasztó nap után is. „Mert én a te kegyelmedben bíztam, örüljön a szívem a te segítségednek; **hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!**” /Zsolt. 13:6./

Kovács Bernadette

Kitekintő

Napjaink, heteink kiemelkedő emlékei az 1956-os forradalom és a szovjet invázió 60. évfordulója.

Most Márai Sándor írásával emlékezünk.

Márai Sándor: Ima (részlet)

Minthogy az emberek e napokban nem tudnak válaszolni, az Istennel beszéltem. Ezt mondtam: "Mindenható Isten, irgalmazz nekik és könyörülj rajtuk." A nagy templomban csend volt. A római Szent Péter templomban mondtam ezt, Michelangelo Piétája előtt. Akkor a reggeli órákban úgyszólván senki nem volt a templomban. A felső világítás fénye a szobor női arcát világította meg. Ez az arc komoly, indulatmentes. Van egy foka a fájdalomnak,

amikor az emberi öntudat kikapcsol. Michelangelo ezt a pillanatot mintázta meg az arcban. Az Anya, aki halott Fiát térdén tartja, nem sír, nem sopánkodik. Komolyan néz, figyelmesen. Minthogy könyörgésemre senki nem felelt, nem tehettem mást, mint én is figyelmesen nézelődtem és vártam. Akkor reggel, a római Szent Péter templomban Michelangelo Piétája előtt úgy hittem, megértettem valamit. Az Isten mindig felel, de mi, emberek, ezt nem értjük rögtön. Nem véletlen, hogy ebben a templomban állottam, és a Pietà előtt. Ez a komoly, szenvedélymentes arc, amelyet Michelangelo így mintázott meg, válasz volt. Ezt mondtotta az arc: "Nincs más megoldás, csak az irgalom." És a néma kőarc indulatmentesen, csaknem közömbösen mondtotta ezt. Megértettem, hogy nem segíthet rajtunk többé más, csak a Szeretet. De nem a sopánkodó, lelkendező szeretet, hanem a szakszerű, gyakorló, szívós irgalom. Most még hosszú időn át meg kell tanulnunk szakszerűen irgalmasnak lenni. Túl akarjuk élni. De mi nem tudunk fegyverrel küzdeni a Gonosz ellen.

Elmondtam a Miatyánkot. Először életemben mondtam el úgy, szó szerint, betű szerint, mint aki az utolsó szó jogán beszél. Mikor ezt a mondatot ismételtam: "... és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek", megértettem, hogy az Isten felelt. Ezért tovább imádkoztam. Ezt mondtam: "Hiszek Egy Istenben, a világ Teremtőjében. De nem hiszek többé abban, hogy mindazért, ami történik a világon, a felelősséget át lehet hárítani az isteni gondviselésre. Én vagyok a felelős, én, te, ő." Most, amikor a Pietà női arcát néztem a római templomban, megértettem, hogy ilyen Magyarország arca is. Figyelmes és közömbös, mert nagyon szenved. Hungária így hajol a magyar nemzet fölé. Már nem vádol. Csak figyel és vár. És mind, akik még élünk, magyarok, otthon és a világban, annyira élünk csak, amennyire Magyarország él.

Megértettem, hogy a felelősség a miénk. Nem lehet többé elbújni kérdéseinkkel az isteni Gondviselés mögé. Napról napra, óráról órára cselekedni kell, személyesen. Adni, segíteni, erősíteni, tanítani, rejteni, vigyázni, éjjel és nappal. Túlélni. És aztán azok, akik túlélnek, mondják el a Miatyánkot.

Mondják ki, minden következménnyel, ezt a mondatot: "És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek." Rajtunk már nem segít más, csak a győzelem. Hiszek abban, hogy túléljük és a végén győzelmesek leszünk. De csak akkor, ha megtanuljuk, hogyan kell egymáshoz irgalmasnak lenni. Nincs más győzelem. Ezt megértettem, és elmentem a templomból. És most elmondtam.

Fenti írását a szerző 1956. november 25-én olvasta föl a Szabad Európa Rádióban.

Michelangelo: Pietà

Évfordulók december 15-március 15-ig

1526. december 16. 490 éve

I. Ferdinánd ausztriai főherceg személyében a Habsburg-dinasztia jutott uralomra Magyarországon.

1476. december 22. 540 éve

Budán házasságot kötött I. (Corvin) Mátyás és Aragóniai Beatrix.

1856. december 24. 160 éve

Megszületett Feszty Árpád festőművész (Magyarok bejövetele - körkép).

1916. december 30. 100 éve

Budapesten megkoronázták az utolsó magyar királyt, IV. Károlyt és Zita királynét.

1796. december 30. 220 éve

Megszületett ifj. Wesselényi Miklós báró, író, az "árvízi hajós".

1557. január 1. 460 éve

Megszületett Bocskai István erdélyi fejedelem.

1927. január 1. 90 éve

A pengő lett a hivatalos fizetőeszköz Magyarországon.

1917. január. 10. 100 éve

Meghalt Madarász Viktor festőművész.

1847. január 16. 170 éve

Megszületett Mikszáth Kálmán író (A Noszty fiú esete Tóth Marival, Szent Péter esernyője).

1242. január 27. 775 éve

Megszületett Árpád-házi Szent Margit, IV. Béla leánya.

997. február 1. 1020 éve

Meghalt Géza fejedelem.

1957. február 9. 60 éve

Elhunyt vitéz nagybányai Horthy Miklós, a Magyar Királyság kormányzója.

1807. február 10. 210 éve

Pozsonyban megszületett Batthyány Lajos gróf, Magyarország első miniszterelnöke.

 1817. március 2. 200 éve

Megszületett Arany János, író, költő, műfordító, a Toldi szerzője.

 1967. március 6. 50 éve

Meghalt Kodály Zoltán, Kossuth-díjas zeneszerző, zenetudós, népzene kutató, zenepedagógus.

**„Az pedig az örök élet, hogy
megismerjenek téged”
(János 17:3.)**

Pesterzsébet, 2016. november 27.

Takaró Tamás, esperes

TÉKOZLÓ FIÚ – MEGBOCSÁTÓ ATYA

Lectio: Lukács evangéliuma 15, 11-24

„Monda pedig (Jézus): Egy embernek vala két fia; És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont.

Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. Minekutána pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezde szükségét látni. Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni. És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, amit a disznók ettek; és senki sem ad vala néki.

Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és

te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!

És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atya, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt.

És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam!

Az atya pedig monda az ő szolgálóinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vígadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vígadni.”

Alapige: Lukács evangéliuma 15, 24

„Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vígadni.”

Kedves Testvérek! Az egyház életrendjében ma advent első vasárnapja van. A mögöttünk lévő hét öt estéjén, estéről-estére összegyűltünk, és lélekben készültünk erre az adventi első vasárnapra, és egyúttal megkezdtük készülődésünket karácsony szent ünnepére is. Minden este ugyanezt a történetet olvastam fel idáig. Hiszen ez egy folytatódó történet, mert a példázat nem csak a tékozló fiúról, hanem egy másik fiúról is szól, meg az atyáról, meg a példázatot elmondó Jézusról is. Olyan érdekes, hogy mégis a tizenötödik fejezet felzetjében ez olvasható, mégis minden keresztyén ember, aki valamennyire ismeri a Bibliát, templomba is jár, úgy ismeri ezt a történetet: **A tékozló fiú története.** Mintha ez csak órála szólna. Valamiképpen úgy alakult, hogy ennek a fiúnak a története lett az egész példabeszéd, példázat névadója. Így ismerjük: A tékozló fiú története.

Nem véletlen ez, hogy éppen erről a fiúról neveztetett el, és a vele történetek kapcsán neveztetett el és ment át a közbeszédbe, a köztudatba is, hogy a tékozló fiú története. Egyszerűen azért, mert **ez a történet, ez a példabeszéd Isten és ember kapcsolatának a legkezdetéig viszi vissza az embert.** És egyúttal ennek részeként elviszi vissza az édenkerti ősbűnig. Ezért lett névadója éppen ez a fiú és a vele történetek ennek a példázatnak. Húzzuk csak alá: **Ez a példázat Isten és ember (mindenkiről szó van) kapcsolatáról beszél, és azon belül is az ősbűnig visz bennünket vissza, a kezdetekhez.**

Jézus azt is világossá tette ebben a példabeszédben, példázatban, hogy ez az ősbűn azóta is történik minden emberrel. Ha tud róla, ha nem. Ha azt mondja, hogy ő nem így gondolja, ha úgy, hogy elfogadja, akkor is. Izgalmas és rendkívül fontos éppen ezért ez a példázat. Ezt az ősbűnt pedig úgy fogalmazza meg a kisebbik fiú, a tékozló fiú, egyetlen egy mondatban, ahogy elkezdődik a példabeszéd: *„Atyám add ki a vagyonból rám eső részt.”* Nem ez a normális? Felnőtt a fiú, élni akar. Felnőtt a fiú, a maga lábára akar állni. Felnőtt a fiú, szeretné a maga életét élni. Ez a normális, nem? Hogyhogy itt van az ősbűn? Miért mondom én azt, hogy ebben a példázatban az ősbűnig viszi vissza Jézus a példázat olvasóit és hallgatóit, most minket? Mi ebben a bűn? *„Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt!”*

Akkor értjük csak meg, ha megértjük azt, hogy amikor a Biblia kimondja ezt a szót, hogy bűn, mit ért alatta. Az egyházon kívül ez a szó, hogy bűn, elsőrendben jogi fogalom, aztán etikai fogalom, aztán kriminológiai fogalom. Ha kimondom ezt, hogy bűn: valaki gyilkolt, lopott, elfogták, megbüntették. De nem így van az egyházon belül és nem így van a Bibliában. Sokan úgy gondolják, hogy a Biblia ostromozza ezeket. De amikor az ősbűnről beszélünk, másról van szó. És ha ezt nem értjük

meg, nem értjük az egészet. Ha megértjük, különös dolgokra jövünk rá. Isten és ember, Isten és én kapcsolatára. A Szentírás tanításában a bűn az teológiai fogalom, nem jogi, nem etikai, nem kriminológiai. Isten és ember kapcsolatában érthető fogalom csak. **Arról szól ez a fogalom, hogyan viszonyul az ember a teremő Istenhez.** Tanuljuk meg testvérek: **a Bibliában a bűn nem erkölcsi fogalom.** Nem rossz cselekedetek sora. Nem. A legtöbb keresztyén így értelmezi. És ha most megkérdeztem volna egyen-egyenként tőletek, hogy mi a bűn, a templomban lévők javarésze ezt írta volna le: erkölcsi dolgok (paráznaság, házasságtörés, lopás, hazugság). Erkölcsi bűnök. De nem így van a Biblia szerint.

Testvérek! **A bűn az egyházban, a bűn a Szentírásban az lelakiség, az lelki állapot dolga.** És ebbe beleszületünk mindnyájan, kivétel nélkül. Ezért radikálisan lehet csak a szívünket meggyógyítani a Biblia szerint. Így mondja a Szentírás: *„Új szívet adok neki”.* A meglévő nem javítható. Nem csak a szívével lát jól az ember? Nem, arra a Biblia azt mondja: *„Csalárdabb mindennél.”*

Bűn az a lelakiség, az a lelki állapot, amely fellázad Isten ellen, szakítani akar Istennel, mert büszke, gőgös, és szakít is Istennel. Végső soron az a lelki állapot, hogy **nem szeretem az Istent.** Tudjátok melyik a nagy parancsolat a Bibliában? *„Szeresd a te Uradat, Istenedet.”* Tudja jól az Isten, hogy nem szeretjük. Lelakiség kérdése az ősbűn. Azt jelenti, hogy nem kell nekem az Isten, egyszerűen nincs szükségem rá. Az kell, amit teremtett. Az mind kell. Ez az izgalmas világ, az mind kell: *„Add ki a rám eső részt!”* *Add ide nekem!* – mondja a tékozló fiú. *De te nem kellesz! Kell az ifjúság, kell az erő, kell a szerelem, kell a társ, kell a munka, kell ez a gazdag, izgalmas világ, de Te Isten nem kellesz hozzá! Nem akarok függeni Tőled! Független és szabad akarok lenni. Hiszen nálamnál jobban ki*

tudná hogy mire van szükségem? Egy Isten? Lárifári! Én tudom, hogy mire van szükségem, mi kell a testemnek, mi kell a lelkemnek! Tudom mi kell a boldogságomhoz! Ehhez nem kell Isten! Nincs szükségem rá! „Atyám add ki a vagyontól rám eső részt!” Majd én tudom, mit csináljak vele.

Testvérek, ha tudnánk, nem lenne válás. Mert szerelemből házasodunk. Nem ölnének emberek embereket, ha tudnánk. Nem tennénk tönkre a környezetünket, a vizet, a földet és a levegőt, ha tudnánk, hogy mi a jó nekem. És meg tudnánk valósítani. Az erkölcsi bűnök ennek a fiúnak a tékozló élete, ennek az ösbűnnek a következménye, hogy: *Nincs szükségem rád! Minden kell Tőled, amit teremttettél, de Te nem kellesz. Az életemben nincs szükségem Rád! Az a baj, hogy amit kikérünk Istentől, kikövetelünk, elveszünk, azt megrontjuk és beszennyezzük, mindent.* Úgy lett tékozlóvá ez a fiú, hogy kikért mindent, amit kikérhetett az atyától, és minden megromlott a kezében.

Dehogy így akarta! Dehogy hitte el magáról, hogy nem tudja, hogy mire van szüksége, és azt nem fogja megcsinálni. Teljesen biztos volt benne, hogy végigjárja a maga útját. Tudja ő, hogy mit akar. Fellázadt és elhagyta az Istent. Így olvastuk: „Messze vidékre költözött.” Szeret az ember jó messze lenni a templomtól, vallástól, Bibliától, hittől, minél messzebb annál jobb! Annál függetlenebb vagyok. Annál inkább azt csinállok, amit gondolok. Ez a szabadságom. A tékozló elkérte, kikövetelte az őt megillető részt, az atyával való közös vagyontól, és elment messze. Nem az atya küldte el. Ő ment magától messze. **Szakított Istennel.** Ő döntött így.

Nem akart függeni az atyától, szabad akart lenni. És hitte, hogy a szabadság azt jelenti, hogy azt csinállok, amit akarok. Pontosan azt fogom csinálni, amit akarok. És elment és megpróbálta. És mégsem azt tette, amit akart. A remélt és független élet helyett sötét erők

rabságába került. És nem önálló lett, hanem rab. Mert a Biblia ilyen fura dolgokat tanít, hogy nincs szabad akarat. Milyen büszkék vagyunk arra, hogy van. *Én döntök! Van szabad akaratunk!* A Biblia azt mondja nincs szabad akarata az embernek, eljátszottuk. **De van szabadságunk arra, hogy Isten felszabadítsa az akaratunkat arra, hogy végre tegyük azt, ami jó a számunkra Őszerinte.** Egyenként nincs szabad akaratunk.

Mint ahogy **nincs arany középút** sem, amire állandóan biztatják az embert, hogy: az arany középutat válaszd. Megint mondom az Isten igéjét, Jézus mondja: „Keskeny út van meg széles út, nincs harmadik.” Minket mindig az arany középútra terelnének. Csakhogy olyan nincs! Azt mondja Jézus: „Vagy a keskeny út, és az az életre visz, vagy a széles út, azon sokan járnak és a pusztulásba visz.”

Rab lett. A saját gondolatai és uralkodó vágyai ezt a fiút, mint nagy hajtóerő egyre messzebb vitték az atyai háztól. **És ahogy az ember távolodik Istentől, először is elveszíti a bűnérzékenységét.** Hiába mondd neki, hogy ez bűn, átszalad rajta, mert elveszíti. Nem azért mert ez a véleménye, hanem mert nem érzékeny rá. Elveszíti. Az Istentől távolodó élet természetévé válik, hogy nem érzékeny a bűnre. És erénynek tartja a hazugságot, a házasságtörést, a tolvajlást. És meg is magyarázza. Mert nem érzékeny többé a lelke igazán a bűnre. Elveszíti. Nem tud többé parancsolni magának, csak sodródik. Kontroll nélküli vágyak csaponganak benne, és egyre mélyebbre és egyre messzebb jut. Mindenét eltékozte ez a fiú. Ezt akarta? Dehogy ezt akarta! Mikor a disznóvályúnál kiköt és körülnéz, ez volt az álma? Ezért dolgozott? Ezért volt tele a zsebe pénzzel? Ezért hagyta el az atyát? Így tervezte az életét? Szabad volt? És hányan néznek vissza úgy az életükre, hogy nem így akartam, nem ezt akartam. Mást reméltem.

Ebben a megalázott és kifosztott állapotában, mondja tovább Jézus a példázatot, magába szállt. Magába szállt ez a fiú végre. És itt kezdődik végre a hazaút Isten felé. **Ez a fordulópont, az hogy magába szállt.** Mintegy észhez tért. Először kezdett mélyen, komolyan gondolkodni arról, hogy mi is történt velem. Magába szállt. És eldöntötte, hogy hazamegy. Nem félútig ment, nem egy darabig megy, ahogy sok keresztyén, hogy elindul Isten felé, és félúton megáll. Soha nem ér haza. Darabba keresztyén. Boldogtalan. Igazán nem keresztyén.

Elhatározta, hogy hazamegy. A legnehezebb dolgok közé tartozik, hogy az ember eljusson önmagáig. Így mondták a görögök: Gnothi szeauton (Γνώθει σεαυτόν). Ismerd meg önmagadat. Mert ez a legnehezebb dolog. Nagyon nehéz eljutni önmagamig. **A leghosszabb út: jól meglátni önmagamat.** Nehezen jutunk el idáig, mert önteltek vagyunk és magabiztosak. Elégedettek önmagunkkal és tele vagyunk hiú reménnyel. Az emberek önmaguknak tetszelegve menekülnek önmaguk elől. De végre magába szállt ez a fiú. **És akkor megfogalmazta a sorsfordító vallomását: „Vétkeztem.”**

A következmények, amik történtek az életemben, a csődjeim, a szenvedéseim, a megaláztatásaim, azoknak én vagyok az oka. Kedves testvérek! Az igazi mély bűnbánat nem az, hogy hány keresztet dobsz, meg térden állsz, meg Isten tudja, miféleket csinálsz, nem érdekli az Istent. **Az igazi mély bűnbánat az áthárítás nélküli bűnvallás.**

Szóval nem a feleségem a hibás, azért ahogy élünk, hanem én. Nem a férjem a hibás, az az elviselhetetlen, hanem én. És nem más rontotta el, amit én elrontottam. **Nem háríthatom át, mert amíg áthárítás van, soha nincs bűnbánat.** Soha nem tudja kimondani az ember a legfontosabbat Isten előtt, hogy egyszer odataláljon Istenig: „Vétkeztem”, amíg áthárít.

Az apám, az anyám a körülmények, a főnököm, a pechem! Nem más a hibás az elrontott dolgaimért. Nem más hazudott helyettem. Nem más csalt helyettem. Nem más építgetett hiú reményeket helyettem. „Vétkeztem.”

Ehhez magamig kell egyszer jutni, a leghosszabb út, saját életemig igazán eljutni. Nem mások a felelősek azért, ahol most tartok. Nem mások a felelősek a boldogtalanságomért. Nem mások a felelősek azért mert álmaim nem valósultak meg, céljaimat nem tudtam realizálni. **Amíg van áthárítás, addig nincs igazi bűnbánat. És hazaút sincs Istenhez.**

Hazafelé nincs más út, csak ez, és csak így. Aki el akar jutni Istenig, ahol egyszer mindnyájunknak meg kell egyébként jelenni, más úton nem tud eljutni. **Ez a szó, ami azt jelenti, hogy senki más nem felelős csak én az életem elrontott dolgaiért, ez a hazavezető úton a legfontosabb.** Persze, ha valaki nem akar az Istenig jutni, az más dolog. Az csak hárítsa át! Csak mindig boldogtalan lesz. Zaklatott és nyugtalan.

„Felkelek és hazamegyek.” És ment azonnal. Ezt azoknak mondom, akiknek a szívébe egyszer már Isten komolyan belemondhatta a szavát. Akik úgy ültek egyszer a templomban, úgy olvastak egyszer Bibliát, úgy hallgatták egyszer az igehirdetést, hogy megértették: rólam van szó. Nem tudom ki az az Isten, de velem beszél. Nem mással, velem. És nem másról, rólam. Hogy ilyenkor egy lehetőség van, ami a tékozló fiúval történt, hogy azonnal felállt a disznóvályú mellől és elfordult tőle, hogy elinduljon haza. **Mert a ma az az Úré, a majd mindig az ördögé.** A templomaink teli vannak olyan emberekkel, akiket Isten szólítgat, és mindig azt mondják: majd. Azt mind odaadták az ördögnek. Van, aki tíz-húsz-harminc éve ül úgy egy-egy templomban, hogy soha nem ma, amikor megszólítja az Isten. A majd az az ördögé. A ma az Istené. „Ma ha az Ő szavát halljátok...”

Elhatározta, hogy hazamegy. Magába szállt. Végiggondolta amit elrontott és elindult haza. Mielőtt hazament, tett még egy fontosat, egy nagyon fontos dolgot. Azt, hogy előre megfogalmazott mindent. **Magában megfogalmazta előre a vétkeit is, meg a bűnbánatát is.** Ez egy fontos dolog! Azért fontos testvérek tudatosan és világosan megfogalmazni, hogy számomra is világos legyen. Számomra, aki elkövettem. Azért fontos tudatosan és pontosan megfogalmazni hogy miben vétkeztem, hogy számomra is világos legyen, hogy mit tettem, és hogy hova jutottam. Különben soha nem akar az ember megszabadulni a múltbeli bűneitől, hanem hordozza azokat. Összeroppanásig. A pszichiátriák zsúfolva vannak. Viszik az emberek, aztán összeomlanak. Mert nem tudják letenni, nem tudnak szabadok lenni.

„Felkelvén elment az ő atyjához.” De mi vár rá? Korholás? Szidás? Számonkérés? Végig kell hallgatnia, hogy az atya azt fogja mondani: *Ugye fiam megmondtam előre, tudhattad volna, hogy ez lesz a vége, ha elmész tőlem!* Egyik sem lett. **És mert Jézus mondja ezt a példázatot, és nálánál senki jobban nem ismeri az Istent, ilyen az Isten.** Nem szidni fog és nem korholni. Nem vádolni fog és nem büntetni. Olyan az Isten, hogy mindenkit elenged. Bárki élhet Isten nélkül. Semmi kényszert nem hajt végre rajtunk Isten. Megtehetné, de nem teszi. De nem csak elenged bárkit Isten, de soha senki mögött nem csukja be az ajtót. Azt mi szoktuk csinálni: *Na ezzel az emberrel én befejeztem!* És lélekben úgy becsukjuk az ajtót. Hála Istennek, Isten nem ilyen. Te mondhatod, hogy befejeztem, vagy el sem kezdem. És becsaphatod Isten mögött az ajtót. **Ő soha nem csukja be. Mindig nyitva van és vár. Elenged, de hazavár.**

És amikor meglátja a hazafelé jövő fiút, szalad elé. Szalad elé, annyira várja már, hogy hazajöjjön. És mit csinál vele? Átöleli, megcsókolgatja. Aztán gyönyörű ruhába

öltözteti, gyűrűt húz az ujjára, ételt készít neki és tele van a szíve örömmel. Tudsz te ilyen Istenről? **Megörvendezettted volna már életedben egyszer is az Istent, hogy hazamész?** Őhozzá. Egy imádságnyi közelségben van. Milyen gögösen és könnyedén félrelökjük a lehetőséget. Nem biztos, hogy visszatér valaha. És akkor sírni fogunk. Mert a ma az Úré, a majd az ördögé.

Azért fogadja így az atya a hazatérő fiút, mert a bocsánata régen készen volt. **Mint ahogy Isten bocsánata régen készen van.** Nem a bűnbánó imánkra kapunk bocsánatot, az készen van. És kész átadni az Isten bárkinek bármikor. Mindnyájunké készen van. Ha kell. Ha mozdulunk érte. De készen van. Akkor készítette el az Isten, amikor keresztre feszítették a Fiát. És benne megbüntette Isten a bűnödért. Ezért van készen. Ezért nem a bűnbánó imád függvénye. Nem azért kapunk bűnbocsánatot Istentől, mert nagyon szép imádságot mondtunk, az már régóta készen van mindenkinek. Neked is, aki ma itt ülsz, ha hiszed, ha nem. Hála Istennek nem attól függ, hogy elhiszed-e, hanem Isten szívéből függ. De a bűnbánó imáját csak el kellett mondania.

Az atya beöltözteti. Hogy mennyire kész van minden: nem akkor vesznek méretet a fiúról, amikor hazamegy, és mégis ráadják a ruhát. Nem akkor vesznek gyűrűméretet. Azt mondja a példázatban: „Hozzátok ki és húzzátok rá a gyűrűt.” Régen készen van. „Hozzátok ki a saruját!” Régen készen van. Minden kész van neked is.

És mielőtt kérnéd. **Készen volt a bűnbocsánat.** De valami megspórolhatatlan: **a bűnbánó ima.** Csak ennyi: „*Vétkeztem.*” Ja, ha nem, az más! Ha valaki nem vétkezett, annak nincs mit mondania. Nem is szabad. Véletlenül sem, mert hazudni nincs értelme. Ha nem vétkeztél, akkor nincs mit mondani. Élhetsz tovább. De ha van, akkor egyszer el kell mondani: „*Vétkeztem.*” **Megbocsátott régen az Isten minden**

bűnünket. A tiédet is. És csak arra vár, hogy elé állj és elfogadd.

Testvérek! A lelkiismeret-furdalás, vagy a bűntudat az nem bűnvallás. Sokan gondolják, hogy ha furdalja a lelkiismeret, óriásit hazudott, vagy megint megcsalta a társát, az a lelkiismeret furdalás az maga a bűnvallás. Az nem az. A bűntudat, hogy tudom, az sem bűnvallás. Nem lesz belőle felszabadulás, nem lesz szabad lélek. **A bűnvallás ennyit jelent: „Vétkeztem”, áthárítások nélkül.** És Isten elébed fut, átölel, mert régen megbocsátotta, amit elkövettél, mindent.

Hazatért a tékozló fiú, a Biblia nyelvén az üdvösségbe jutott. Van egy szép énekünk, ennek egy sorával hadd fejezzem be: „Vár atyád szerelme, vár rád vigasza, jöjj a messze tájról, ó jöjj haza.”

Ámen!

Rendszeres gyülekezeti alkalmak

Hivatali idő: kedd, szerda, csütörtök 9-12.

Kedd: 10:00 Asszonyóra

18:00 Férfióra – minden hónap 1.

és 3. keddjén

19:00 FIFA – Fiatal felnőttek

alkalma – minden hónap 2. és 4. keddjén

Szerda: 17:00 felső tagozatos gyerekek hittanórája

19:30 Kóruspróba

Csütörtök 10:00 Gyülekezeti bibliaóra

17:00 Óvodások hittanórája

17:00 Alsó tagozatos kisiskolások

hittanórája

18:00 Kis ifi (22-25 évesek)

19:00 Anima Soni próba

Péntek 17:00 Mini ifi (17-21 évesek)

17:00 Juvenis ifi (13 – 16 évesek)

18:00 Nagy ifi (26-35 évesek)

Vasárnap 10.00 Istentisztelet

Gyermek istentisztelet és gyermekmegőrzés

12:00 Kórus próba és Ifjúsági kórus próba

TV felvétel a templomunkban

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébet Központi Református Egyházközség kiadványa.

Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29 www.pkre.hu

Felelős szerkesztő: Pappné G. Judit

Felelős kiadó: Takaró Tamás esperes, lelkipásztor